

Antidogma - City & Wall Street: cs?dszövetség? II. rész

2011 október 05. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Költségvetési válsága következtében az USA példátlan megszorításba merül, magával rántva a világgazdaság egész szegmenseit. Kincstárjegyeinek válsága azt eredményezi, hogy a központi bankként fungáló Fed elérkezik az 1913-ban megkezdett út végéhez, és bármilyen könyvelési trükköt is alkalmaz, kénytelen lesz a cs?ddel szembesülni.

Az amerikai dollár válságát pedig, amely a világgazdaságban betöltött domináns szerepével együtt jelent?sen veszíteni fog az értékéb?l is, az amerikai gazdaságtól függ? piaci szerepl?k és tényez?k (központi bankok, globális bankrendszer, multinacionális vállalatok, nyugdíjalapok, nyersanyagok, amerikai lakosság, a dollárövezet gazdaságai) együttesen fogják megszenvedni.

Ez a három amerikai krízis mint az ?szre prognosztizált nagy pangás els?dleges okai nincsenek ugyan szinkronban, de nagyon szorosan összefüggnek, persze nem lineáris módon. Egyikük, a költségvetési válság, közvetlenül is emberi tényez?kt?l függ, míg a másik kett? lényegében már bele van programozva a folyamatokba, amelyekre az amerikai vezet?k hatása elhanyagolhatóvá vált. Ugyanakkor az amerikai közvéleményben a bankszféra megítélését illet?en mostanra széles körben teret nyert az úgynevezett diabolikus vízió, 2008-tól eltér?en, amikor a Fed-et még egyfajta végs? menedéknek tekintették.

Ez a pszichológiai változás távolról sem elhanyagolható körülmény, mert nagyban korlátozza a Fed man?vezései lehet?ségeit, amelyek az sem javít a helyzetén, hogy történelmi precedensként nemrég súlyos jogi vereséget szenvedett. A bíróság ugyanis arra kötelezte, hogy hozza nyilvánosságra a 2008-as válság után a bankok felt?késítésére közforrásból osztogatott milliárdok kedvezményezettjeit, akik között néhány Wall Street-i cápa

felesége is felt?nt, ami végleg kicsapta a biztosítékot a közvélemény körében.

A dollár és a kincstárjegyek sorsa immáron lényegében külföldi operátorok kezében van, akik egyre kritikusabb szemmel figyelik az USA gazdasági és költségvetési verg?dését, tehát a jöv?ben sokkal inkább az ? kollektív véleményük, semmint a Fed kommunikációja lesz a dönt? tényez?.

Beszédes tény, hogy az Egyesült Államokat érint? kritikáiban egyébként hagyományosan nagyon óvatos Nemzetközi Valutaalap (IMF) sem tartja hitelt érdeml?nek az amerikai kormány deficitcsökkent? próbálkozásait. Már csak azért sem, mert a hiány finanszírozásához rekordszintre emelkedtek a hitelszükségletei, és az Obama-adminisztráció kötelezettségeib?l származó deficit egy évtizedre vetítve 9500 milliárd dollárra rúg. Eközben a republikánusok 6000 milliárdos megtakarításról beszélnek 10 év távlatában, Obama 4000 milliárról 12 évre leosztva, a tea-partik egyik referenciájának számító Ron Paul viszont mindezt távolról sem tartja elégségesnek.

Egyébként az IMF csak az USA hitelez?i körében szinte egyöntet?nek számító véleményt visszhangozza: ha néhány tucat milliárd dollár hiánycsökkentés miatt az amerikai politikai rendszer ennyire megbénult, ahogyan azt nemrég a szövetségi büdzsé csökkentése miatt a két párt között kirobbant pszichodráma bizonyítja, akkor mi fog történni, ha évi több száz milliárdos megszorításról kell dönteni? Polgárháború? Mindenesetre Jerry Brown, Kalifornia kormányzója szerint az USA egy olyan rendszerválsággal áll szemben, mint amely egykor a szecessziós háborúhoz vezetett.

Brown egy meglehet?sen eredeti amerikai személyiség, hosszú politikai tapasztalattal a háta mögött, aki 1975 és 1983 között már betöltötte ezt a posztot, és a demokrata párti el?választáson kétszer is megmérette magát jelöltaspiránsként az USA elnöki posztjára. Már csak ezért sem érdemes negligálni az amerikai politikai rendszer siralmas állapotát illet? véleményét.

Azokat, akik túl merésznek tartják a párhuzamot, nem árt arra emlékeztetni, hogy az amerikai polgárháború egyik f? oka éppen a szövetségi állam természete és szerepe, illetve a tagállamok önállósági törekvései kapcsán a két antagonisztikus politikai tábor közötti alapvet? nézeteltérés volt (és az utólag koholt kegyes legenda ellenére mindebben a rabszolga-felszabadítás csak marginális jelent?séggel bírt, mondhatni, pántlika volt a tökfed?n). Ahogyan akkor az északi és a déli államokat, ma ugyanúgy a republikánusokat és a demokratákat osztja meg a költségvetési kérdések, a Fed szerepe, a katonai és szociális kiadások tekintetében a szövetségi államot megillet? jogosítványok, illetve az ezekkel kapcsolatban egyre szaporodó alkotmányos gátak radikálisan eltér? megítélése.

Többé tehát már nem egy id?leges b?nultságról van szó, sokkal inkább az ország jöv?jével kapcsolatos két, egymással szöges ellentétben álló felfogás összecsapásáról. Minél inkább közeledik a következ? elnökválasztás dátuma (2012 novembere), annál intenzívebb lesz a két tábor konfrontációja, az ország általános érdekeinek a kárára.

A következ? hónapokban a washingtoni politikai szc?na egyre jobban fog hasonlítani egy pszichiátriai klinikára, egyre valószínűbbé téve egy „aberrált döntés” meghozatalát. Mi más várható azoktól, akik politikai perpatvarok sorozatával is alig tudtak lefaragni néhány tízmilliárdot a költségvetésükb?l, és most azt hirdetik urbi et orbi, hogy holnap ezermilliárdokat fognak lefaragni ugyanebb?l? Márpedig mindenképpen kénytelenek lesznek rá, hiszen 1945 óta a globális közadósság még sohasem volt ilyen magas, és a GDP-je csaknem 11 százalékát kitev? költségvetési hiányával a vezet? ipari államok mez?nyében (Japán és az Egyesült Királyság el?tt) az USA viszi a prímét.

Hiába ismételtetik a nyugati szakért?k önszuggestívó mantraként, hogy a kínaiak bolondok lennének megszabadulni az amerikai kincstárjegyeikt?l, mert ezzel csak az értékük zuhanását váltanák ki, úgy látszik, azt nem akarják tudomásul venni, hogy végs? soron éppen Washingtontól származhat az a kelekótya döntés, amely siettetni a krachot. Hagyományos éves költségvetési szavazásával 2012 októbere ideális pillanatot fog jelenteni ehhez a görög tragédiához, amelynek azonban nem sok esélye lesz a happy endre. Annál is kevésbé, mert a forgatókönyvet ez alkalommal nem Hollywood, hanem a való élet fogja írni.

Gazdag István, demokrata

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló